



ΕΤΟΣ ΙΔ'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1881.

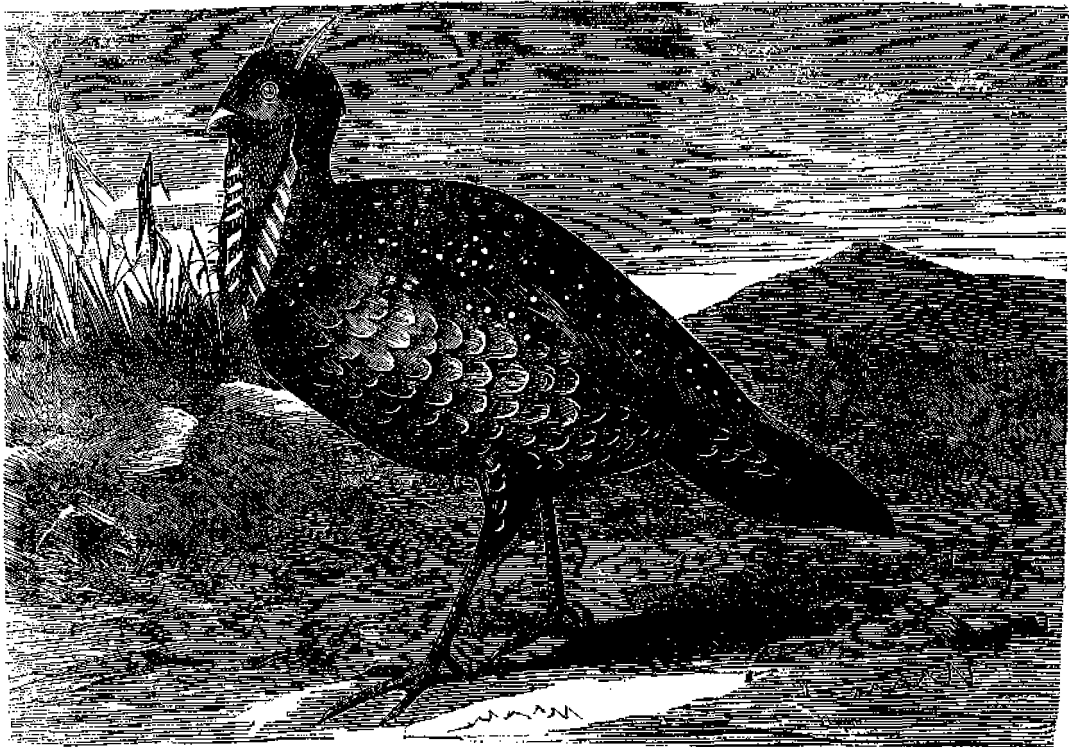
ΑΡΙΘ. 158.

Συνδρομία ἐτησίαν ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1—
 « » Ἐξωτερικῶν » 2—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ἑσφῇ Διόλου ἄρστ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλην τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.



Τραγοπᾶν.

ΤΡΑΓΟΠΑΝ.

Ὁ Πλίνιος ἀναφέρειν τὸ ὄνομα τοῦ περιέργου τοῦ του πτηνοῦ τὸ θεωρεῖ ὡς μοιβῶδες· ἀλλ' ἡμῶς εἶναι πραγματικόν, ἀνήκει δὲ εἰς τὴν οικογένειαν τῶν Φασιανῶν. Φαίνεται δ' ὅτι ἀνομασθήσεται ἐκ τῆς ὁμοιότητος τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς τὸν τράγον καὶ Πᾶναι.

Ὁ Τραγοπᾶνες ἔχουσι ράμφος ὁμοίῳ μὲ τὸ τῆς κοινῆς ὀρνίθου πτερὰ μεγάλα καὶ πλατέα, ἑπτὰ δὲ μεγάλα καὶ μακρὰ κονδύλιω. Ἡ οὐρά των εἶναι θυσ-

νωτὴ καὶ δύναται ν' ἀνοχθῆ ὡς τοῦ Γάλλου ἢ Ἰνδίου. Οἱ τάρσοι, ἢ τὸ κατώτατον μέρος τῶν σκελῶν του, εἶναι χονδροῖ, καὶ εἰς τὰ ἄρρενα, ὅπως καὶ εἰς τοὺς κοινούς πετεινοὺς, φέρουσι ὄνυχα ἰσχυρὰ καὶ ὀξύ, τὸν ὅποιον οἱ Τραγοπᾶνες μεταχειρίζονται κολῶ ἐπιδεξιῶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν των.

Τῶν πτηνῶν τούτων ὑπάρχουσι μόνον 2—3 εἶδη, ἐνδιαιτῶνται δὲ ἅπαντα εἰς τὰ πικρὰ καὶ σκοτεινὰ δάση

ἐκ πευκῶν, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὰ ὑψηλά ὄρη τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας· εἶναι δὲ δευτέρα, καὶ ἀγαθοῦν τὴν μοναξίαν, καὶ μόνον ἐκ τῆς ὀφείας φωνῆς τῶν δύνανται νὰ φωνηθῶν.

Τὰ πτερὰ τῶν πτηνῶν τούτων εἶναι λαμπρὰ καὶ ὡραία κατὰ τὸ χρῶμα, ἰδίως τὸ ἐπικρατοῦν κόκκινον χρῶμα μιγνυόμενον μετὰ τοῦ μαύρου χρυσοειδοῦς καὶ λευκοῦ ἀποτελεῖ ποικιλίας ἐξόχου λαμπρότητος.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΔΗΙΣΤΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

Μετάφρασις ἐλευθέρα

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

(Ἰδα προηγούμενον ἀριθμῶν.)

Ἄλλ' εἰς ἀπόκεντρόν τινα γωνίαν τοῦ σπηλαίου ἐκάθητο παιδίον, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο, ὅτι ἀπέφυγε τὸν θόρυβον τῶν συντρόφων του· τὸ παιδίον τοῦτο ἐκάθητο μόνον, κυττάζον θλιθερῶς τὴν μικρὰν ἐξ ἐλάτης φωτιάν, ἧτις ἔρριπτε διασκορπισμένον καὶ ἀσταθὲς φῶς περίεσ αὐτοῦ· ἦτο δὲ περίπου δεκαετὴς τὴν ἡλικίαν, ὅλον δὲ τὸ ἐξωτερικόν του ἦτο ἐντελῶς ἐναντίον τῆς ὄψεως τῶν ἄλλων παιδιῶν, τὰ ὅποια ἦσαν εἰς τὸ σπήλαιον. Τὰ μαλλὰ του ἀντὶ νὰ πίπτουν ἐπὶ τῶν ὤμων του ἐν εἶδει σκληρῶν μαύρων πλεξίδων, ὡς τὰ μαλλὰ ἐκείνων, σινεσαιρουῶντο εἰς χρυσαῖα κρικέλας περίεσ γλοκέος καὶ τρυφεροῦ προσώπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἴχνος τῆς ἡλοκαύστου χροιάς τῶν Ἀθηγγάνων ἐφαίνετο. Οὔτε αἱ παρεαὶ του ἔφερον σικιάν τινα ὕγους χρώματος, ἀλλ' ἦσαν ὠχραὶ ὡς πτώμα καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐπεκάθητο βαθεῖα μελαγχολία.

Ἐνῶ δ' ἐκάθητο τοιοῦτοτρόπως μόνον, μικρὰ τις Ἀθηγγανὶς ἐσηκώθη ἐκ τῆς ψάθης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκοιμᾶτο, καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ παιδίον. Ῥάβασα δὲ βλέμμα πρὸς τοὺς ληστὰς καὶ ἰδοῦσα αὐτοὺς ἐντελῶς ἐνησυχημένους εἰς τὸ συμπόσιόν των ἐπλησίασεν ἡσυχῶς τὸ παιδίον καὶ ἐγγίσασα ἐλαφρῶς τὸν ὤμιόν του, εἶπε χορηλοφῶνως,

«Ἐρρίκε, διατί εἶσαι τόσοσ μελαγχολικό; Μήπως σὲ ἔδειραν πάλιν;»

«Ὀχι, Ἐλένη, —ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ἐξίπασθέν· ἀσήμερον τραγωπίνου καὶ διασκεδάζου, καὶ δὲν τοὺς μέλει δι' ἐμέ.»

«Λοιπὸν, —εἶπεν ἡ μικρὰ Ἐλένη, —ἤμπορῶ νὰ ἔλθω νὰ καθίσω πλησίόν σου, καὶ νὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον. Μὴ φοβῆσαι τόσοσ πολὺ τοὺς Ἀθηγγάνους —δὲν θὰ μάς παρατηρήσουν, ἐὰν πλαγιάσωμεν κάτω εἰς ταύτην τὴν σκοτεινὴν γωνίαν.»

«Δὲν φοβοῦμαι αὐτοὺς, —εἶπε τὸ παιδίον —οὔτε με

μέλει ἀν με δήρουν, ἀρκεῖ σὺ νὰ με ὀμιλῆς καὶ νὰ με εἴπης με τί ὀμοιάζει ὁ ἔξω τοῦ σπηλαίου κόσμος· ὅταν ὁ ἥλιος λάμπη, διότι ποτὲ δὲν τὸν εἶδον. Ὡ! πόσον ἐπιθυμῶ νὰ ἐξέλθω τοῦ σπηλαίου τὴν ἡμέραν! διότι φαντάζομαι, ὅτι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας πρέπει νὰ ἦναι πολὺ ὠραῖον.»

«Μάλιστα, —εἶπεν ἡ Ἀθηγγανίς, —εἶναι πολὺ ὠραῖον, μάλιστα ἀφοῦ ἐξέληθς ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἀναβῆς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ καὶ ἀπ' ἐκεῖ κυττάξης εἰς τὴν κάτωθι πεδιάδα, ἡ θεωρία εἶναι ὠραιότατη. Ἐκεῖ βλέπει τις ὑψηλὰ, πράσινα δένδρα, καὶ ἐκτεταμένους ἀγρούς πλήρεις σίτου, μυριάδας ἀνθέων καὶ πτηνῶν καὶ πεταλούδων, αἱ ὅποια φαίνονται τόσοσ χαρούμεναι εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ναί, καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ ἴδης ὅλα ταῦτα, καύμενε Ἐρρίκε· ἀλλὰ γνωρίζεις, ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀδύνατον.»

—«Καὶ διατί; —ἠρώτησε μετὰ θλίψεως τὸ παιδίον. — Ὡ! Οἱ οἱ ἄλλοι ἔχουν τὸ ἐλεύθερον νὰ ἐξέρχωνται· ἐγὼ δὲ μόνος εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ κάθημαι εἰς τὸ σκοτεινόν τοῦτο σπήλαιον ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ νὰ ἐξέρχωμαι μόνον τὴν νύκτα με τοὺς Ἀθηγγάνους, ὅταν ἐξέρχωνται διὰ νὰ ἀρπάσων χρήματα καὶ τροφάς. Διατί τοῦτο, Ἐλένη;»

—«Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, διότι σὺ δὲν ἀνέχεις εἰς ἡμᾶς, καὶ διότι ἔχεις τόσοσ ὠραῖα γαλανὰ μάτια, —εἶπεν ἡ Ἐλένη. Με φαίνεται, ὅτι βλέπω ὀλίγον ἀπὸ τὸν γαλανόν οὐρανόν, ὅταν τὰ κυττάζω, καὶ διὰ τοῦτο σὲ ἀγαπῶ τόσοσ πολὺ! Ἐκτός τούτου σὺ δὲν με περιρᾶξεις, οὐδὲ με κυττᾶς ὅπως τὰ ἄλλα παιδιά.»

Ὁ Ἐρρίκος ἔστραψε με λύπην τὸ πρόσωπόν τε πρὸς τὴν φωτιάν καὶ εἶπεν, «Ἐὰν οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ μου, με ἐμποδίζουσαν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξέλθω καὶ νὰ ἴδω τὸ ἡλιακόν φῶς, τὸ ὅποιον λέγεις, ὅτι εἶναι τόσοσ ὠραῖον, ἐπεθύμουσαν νὰ ἦσαν μαῦροι ὡς οἱ ἰσικοὶ σου!»

—«Ἄλλὰ τότε δὲν θὰ με ἤρσασαι τόσοσ, ὅσον τώρα, —ἐψέθόρισεν ἡ Ἀθηγγανίς, — καὶ τότε ποῖος θὰ ἐπαίσει πλέον με σέ, ἐὰν δὲν ἤμην ἐγὼ; Ὀχι, μὴ ὀργίζεσαι ἐναντίον τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἴσως ἴδης ποτὲ τὸν ἥλιον λάμποντα με τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς σου, ὅταν γείνης ὀλίγον μεγαλύτερος· εἶτι τοῦλάχιστον ἡ γρηὰ Μαργαρίτα εἶπε.»

«Ἄχ· ἐὰν μόνον ἤδύνασο νὰ τὴν καταπίστης νὰ με ἀφήσῃ νὰ ὑπάγω· μίαν μόνην φοράν ἔξω εἰς τὸ δάσος —καὶ μόνον εἰς τὸ δάσος, θὰ ἤμην ἐντελῶς εὐχαριστημένος. Ὁ μόνος πόθος μου εἶναι νὰ ἴδω τὸν ἥλιον λάμποντα, ἀλλ' οὔτε ἐπιθυμίαν ἔχω, οὔτε τολμῶ νὰ ἀναβῶ εἰς τὸ ὄρος.»

—«Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, —εἶπεν ἡ Ἐλένη — Ἡ γρηάικα ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάμῃ· ἀπ' ἐναντίας θὰ με φυλίσῃ, ἐὰν τολμήσω· νὰ τῆς τὸ ἀναφέρω, ὅπως τὸ ἔπαθα καὶ ὅταν

έτολμήσαμεν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα νὰ δρακευώσωμεν καὶ μᾶς συνέλαβον καὶ μᾶς ἔδεσαν χεῖρας καὶ πόδας καὶ μᾶς ἐξύλισαν ἀμφοτέρους. Πιστεύω δέ, ὅτι, ἂν ὁ Μαυροθοδωρῆς τὸ ἐμάθανε, θὰ μᾶς ἐφάνεσε καὶ τοὺς δύο.»

Ὁ Ἐφραίικος ἐάνησεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπεν· «Ἐάν δὲν μὲ ὀμίλεις περὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ ἡλίου καὶ ἂν δὲν ἐγνώριζον τίποτε περὶ αὐτοῦ, δὲν θὰ μὲ ἔμελε ποσῶς περὶ τούτου· ἀλλὰ τώρα σέπτομαι πάντοτε πόσον λαμπρὸς εἶναι.»

Ἐνῶ δὲ ἡ Ἑλένη προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὸν Ἐφραίικον, ἐκπαύσθη ἀκούσασα τὴν ὁδεῖαν φωνὴν τῆς ἡγῆς Μαρμαρίτας, κραζούσης: (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΑΙΣ.

Ἐτυχέ ποτε νὰ ἴδω καὶ τινὰ, ὁ ὁποῖος διὰ μιᾶς καλῆς του πράξεως μὲ συνεκίνησεν εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν γράφω περὶ αὐτοῦ ἡ καρδιά μου πληροῦται συμπαθείας καὶ ἀγάπης πρὸς αὐτόν. Ἐνῶ περιεπάτουσ ποτὲ εἰς μίαν τῶν ὁδῶν μεγάλης τινὸς πόλεως, εἶδον γέροντα τὸν φλὸν κατὰ τὸ φαινόμενον, νὰ βαδίζῃ μόνος ἀνευ τινὸς ἄλλου ὁ ὁποῖος νὰ τὸν ὀδηγῇ. Ἐβίαιε δὲ πολὺ ἀργά, ψηλαφῶν τὴν ὁδὸν διὰ τῆς βάρβου του.

«Πηγαίνει κατ' εὐθείαν εἰς τὸ χεῖλος μέρος τοῦ πεζοδρομίου,» εἶπον κατ' ἑμαυτὸν, «ὅπου κινδυνεύει νὰ πῶσῃ θαυμάζω δὲ πῶς κανεὶ δὲν κινεῖται νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν ἢ

Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς παῖς, δεκατετραέτης περίπου, ὁ ὁποῖος ἔπαιζεν ἐκεῖ πλησίον εἰς μίαν γωνίαν, ἀφῆκε τοὺς συντρόφους του, ἔτρεξε πρὸς τὸν γέροντα, περιέβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν βραχίονά του καὶ εἶπεν:

«Ἐπίτρεφόν μοι νὰ σὲ ὀδηγήσω ἐγώ.» Σοχρῶνος τρεῖς ἢ τέσσαρες ἄλλοι ἐστάθησαν καὶ παρετήρουν τὸ παιδίον, τὸ ἔπειδὴν ὄχι μόνον ὀδήγησεν αὐτὸν νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον εἰς τὸ ἡμαλὸν μέρος τῆς ὁδοῦ. Μετὰ ταῦτα ὁ ἔτρεξε πάλιν ὀπίσω εἰς τοὺς συντρόφους του καὶ ἐκάνελαβε τὰ παιγνίδια του.

Τώρα, τὸ παιδίον τοῦτο ἐνόμισεν, ὅτι ἔκαμε καλὸν μόνον εἰς τὸν γέροντα, ἐνῶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἔκαμε τρία ἄλλα πρόσωπα εὐτυχῆ, καὶ τὸ κάλλιστον τοὺς ἐδίδασκε νὰ πράττουν τὸ καλὸν εἰς τοὺς ἀνωτέρους των. Τὰ τρία ἢ τέσσαρα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐστάθησαν νὰ παρατηρήσουν τὸ παιδίον, ἐπίστρεψαν μὲ συμπάθει μυσιδάμα εἰς τὰ χεῖλη, καὶ μὲ ἀπόφασιν νὰ μιμηθῶν τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τοῦ παιδός. Πόσον θὰ ἐεπλήσσετο ὁ παῖς ἐκεῖνος, ἂν ἡμεῖς οἱ τέσσαρες ἐπη-

γαίναμεν εἰς αὐτόν, νὰ τὸν συγχαρῶμεν καὶ τὸν εὐχαριστήσωμεν διὰ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμε! Τώρα λυποῦμαι πολὺ, διότι δὲν τὸ ἔπραξα, ἀλλ' ἂν ποτε ἄλλοτε εὖρω εὐκαιρίαν νὰ εἶπω εἰς τινα τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ γνωρίζῃ μὲ ἔκαμε, δὲν θὰ τὸ ἀμελήσω.

Ἀξιολογὸς συνήθειαι. Εἰς τὴν Νορβηγίαν ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ τῶν σιτηρῶν ἕκαστος γεωργὸς θέτει κατὰ μέρος εἰς τὴν ἀποθήκην του θεμάτιον σταχίων καὶ ἐκεῖ μένει μέχρι τῶν Χριστουγέννων.

Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων τὸ φέρουσιν ἔξω καὶ τὸ δένουσι ἐπὶ στήλου ἐστημένου ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς ἀποθήκης. Τὸ πρῶτὸ δὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ ἰδίως τὰ παιδία σηκόνονται πολὺ ἐνωρὶς διὰ νὰ ἴδωσι τὰ στρουθία πατώντα ἐκ τῶν φωλεῶν των καὶ μετὰ πολλῆς χαρᾶς τρώγοντα τὴν Χριστουγεννητικὴν ταύτην τροφήν, τὴν ὁποίαν οἱ ἑορτάζοντες τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ προητοίμασαν δι' αὐτά.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Β'. ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΛΑΒΑΝ.

Ὁ Ἰακώβ, ἀφοῦ εἶδε τὸ ὄνειρον, ἡ εἰκὼν τοῦ ὁποῖο ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προλαβὸν φύλλον, ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον του καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐφθασεν εἰς Χαρρὰν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θείου του καὶ ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς του Λάβαν.

Ὁ Λάβαν εἶχε δύο θυγατέρας, Λεῖαν τὴν μεγαλύτεραν, καὶ Ραχὴλ τὴν μικροτέραν. Ἡ καρδιά τοῦ Ἰακώβ προσκολλήθη εἰς τὴν Ραχὴλ, καὶ ἤθελε νὰ τὴν νυμφεῖθῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τότε συνήθεια ἦτο ἀντὶ νὰ παίρουν οἱ γαμβροὶ προῦκα νὰ δίδουν, κατὰ τὴν κατάστασιν των, ὅσον συνεφώνησαν, εἰς τοὺς γονεῖς τῆς νύμφης, (τοιαύτη ὥραία συνήθεια ὑπῆρχε μέχρις ἐσχάτων καὶ εἰς τινα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἔπαυσε) ἀπεφάσισε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν πατέρα της ὡς βοσκὸς τῶν προβάτων του ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ἀφοῦ δὲ ἀπέρασαν τὰ ἑπτὰ ἔτη ὁ Λάβαν τὴν ἠπάτησε καὶ, ἀντὶ τῆς Ραχὴλ, τοῦ ἔδωκε τὴν Λεῖαν, ὥστε ὁ δυστυχὴς Ἰακώβ, ἐπειδὴ ἠγάπα πολὺ τὴν Ραχὴλ, ἀπεφάσισε νὰ δουλεύσῃ ἄλλα ἑπτὰ, διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτήν.

Ἀφοῦ δὲ ἀπέρασαν καὶ αὐτὰ καὶ ἐνυμφεῖθη καὶ τὴν Ραχὴλ καὶ ἀπέκτησε πολλὰ τέκνα καὶ πολλὰ πρόβατα καὶ κτήνη ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του· ἀλλ' ὁ Λάβαν δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ. Ὁ Θεὸς ὁμοῦς ἐφάνη, ἐκ νέου εἰς αὐτόν καὶ τὸν εἶπε νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Λάβαν, καὶ αὐτὸς θὰ τὸν ὑπερ-

σπιζεν ἐναντίον του. Οὕτως ὁ Ἰακώβ λαβάν τὰς γυναῖκας, τὰ τέκνα, τοὺς δούλους καὶ τὰ πράγματά του, ἀνεχώρησε κρυφίως.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Λάβαν πληροφορηθεὶς περὶ τῆς φυγῆς τοῦ Ἰακώβ, ἔπλισε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τὸν

τὸν κακοποίησεν Ὁ Θεὸς ὁμῶς ἐφάνη καθ' ὄπνον εἰς αὐτὸν καὶ τὸν διέταξε νὰ μὴ κακοποιήσῃ τὸν Ἰακώβ. ὁ δὲ Λάβαν φοβηθεὶς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἀφῆκε τὸν Ἰακώβ ἀνενόχλητον.

Οὕτως ὁ Θεὸς ἐστάθη ἀγαθὸς καὶ εἰς τοὺς δύο καὶ ἐμ-



Β'. Ὀνειρον τοῦ Λάβαν.

κατεδίωξεν ἀφοῦ δὲ τὸν ἐπρόφρασε τὸν κατηγήρησεν, ὅτι ὄχι μόνον ἔφυγε κρυφίως, ὡς κλέπτης, ἀλλὰ καὶ ἔκλεψε καὶ τοὺς οἰκογενειακοὺς θεοὺς του — δηλ. τὰ εἰδῶλα, τὰ ὅποια ἐπροσκάνει ὡς θεοὺς καὶ ἤθελε νὰ

πόδισε τὴν αἱματοχυσίαν. Ἐάν δὲ καὶ σεῖς, μικροὶ μοῦ φίλοι, πιστεύετε καὶ ἐμπιστεύεσθε εἰς τὸν Θεόν, θὰ εὐρηγε αὐτὸν πάντοτε ἰσχυρὸν ὑπερασπιστὴν καὶ προστατήν.

ΑΔΕΛΦΟΥ ΚΑΙ ΠΕΤΕΙΝΟΣ.

Μιά αλεπού παμλόνηρη και τετραπερακμένη
 Σ' ένα περβόλι έτυχε μιά μέρα παινασμένη . . .
 Σάφνου σέ δένδρου ύψηλού ένα κλαδί κοττάζει

«Απ' τή στερνή πού κλεισθήκε συνθήκη μεταξύ μας,
 «Και όλα ήρμιστήκαμε τά ζώα στήν τση ή μας.
 «Ήλι νά μή ήβη τό κακό τό ένα μας τού άλλου.
 «Κ' νάνα φίλος ό μικρός ηχ άδελφε τού μεγάλου!!!...
 «Κατέβα κάτω, σύντροφε, γιατί σέ βεβαίνω»



‘Αλώπηξ και Πετεινός (μύθος.)

Κακαρωμένο πετεινό κ' εὐθύς άναγαλάζει,
 Κι' άρχίζει μέ γλυκύτητα και πονηριά μεγάλη
 Νά τού 'μιλή έγκαρδιακά σάν άδελφή του άλλη
 «Πώς, πετεινέ μου, φίλιτα και τρισγαπημένε,
 «Δέν 'ντροπήρας νά φοβήθης άφάντα, ακύμένε;

«Πώς μέ προσβίλλ' ό φέβης σου, μου προζενεί και πόνο . . .»
 «Ο πετεινός, πού ήτανε κ' ίκείνος καταγέρης,
 Δέν σάχασε, μόνον εὐθύς γεμάτος όλος χάρις,
 Καμώνεται πώς μακρυνά σάν νά κοττάζη κάτω,
 Και άπαντῶ μ' άπάθεια τιμῶσα διπλωμάτη.

«Ὁ! ἔγω εὐχαριστοῦμαι μεγάλη, Ἀλεπού μου...
 « Ἀπὸ γὰρ εὐρίσκειμαι ἔξω τοῦ ἐπιτοῦ μου,
 «Μὲ τὴν καλὴ τὴν ἀδελφὴν ποῦ φέρν' ἢ ἀφεντὴ σου...
 «Μὲ σὺν, δὴν πετινόμενος ποῦ εἴμ' ὄλιγο στάσου
 «Κ' εὐθὺς δὲ νὰ βεβαιωθῶ... Σ' ὄλιγο ποῦ θὰ φθάσουν
 « Ἐδῶ, τὰ ζῶα, ποῦ μακρὰ προβάλλουν. θὰ γελᾶσουν
 «Βεβαίως ποῦ δὲν πιστεύω μὲ τέτοια ὄφθαλμα...»
 «Πῶς;... ζῶα» κρᾶν' ἡ Ἀλεπού μὲ τρόμο, μὲ μανία...
 «Ναι, ἀπάντ' ὁ Πεταίνος... λόκοι, σκυλιὰ μεγάλα,
 « ἰοντάρια, ἀγριόχοιροι... κ' ἄλλα ἀκόμη, κ' ἄλλα...»
 Δὴν πρόφρασε νὰ πῆ—σκυλιὰ—κ' ἡ Ἀλεπού κηδέει,
 Νύεται γλήφηρη, φοιτᾷ, φράχτιε, γυριμὰ κερνάει,
 Τσαζέεται εἰς τὴ φογὴ μὲ μάττα τρομασμένα,
 Καὶ χώνεται σὴν τρώα της μὲ πόδα 'ματωμένα.
 Ὁ Πεταίνος ἀπ' τὸ κλαδὶ μὲ γέλοιο τὴν κωτᾶζει,
 Καὶ γὰρ τὴν εὐφρία του μονάχοις του θαυμάζει.
 Γιατ' οὕτε σκύλοι ἤρχονται, οὕτε κοπάδι λόκοι,
 Καὶ τὴν καλὴν μας τεχνιὰν ταυώρως μὲ φρέζη...
 Ἡ ἱστορία μας ἀπὴ σημάται, δε' ἐκείνοι
 Ποῦ βασανίζουσι ἀσπλαγχνὰ ἄλλους καὶ πονηρὰ,
 Μὴδ' ἄρα θὰ τιμαρῆθωσι... κ' ἀπὴ, ἀπὴ θὰ γείνη
 Ἡ ἔξα πονηρία τους ἐκδέχεται πικρὰ,
 Ἀθήνησι 1881 Ἰανουάριος.

E. K. ΣΤΡΑΤΟΤΑΔΑΚΗΣ

Ο ΑΚΡΙΒΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΥΛΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ.

Πολλοὶ ἐκ τῶν μακρῶν ἀναγωστῶν μου ὑποθέτω, ἔτι ἤκουσαν περὶ ἀνθρώπων ἐπιμελῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι πάντοτε πρόθυμοι νὰ ἐργάζωνται· ἐγὼ δὲ θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀνέκδοτον ἕνός νέου, ὁ ὅποιος ἐπάλασσα κατὰ τῆς ἀνηγρίας καὶ τῆς πτωχίας καὶ πῶς ἐπὶ τέλους ἐθριαμβέωσεν. Εἶναι δὲ ἀληθὴς ἱστορία.

Ἐμπορὸς τις ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ ἠγόρασε εἰς τὰ Δυτικὰ μέρη φορτίον αἰτοῦ, τὸ ὅποιον ἐσκέπτετο, ἀφοῦ τὸ παραλάβῃ, νὰ τὸ ἀποστείλῃ εἰς τὴν Καρλοστώωνν τῆς Νοτίου Καρολίνης. Ὁ ἀνταποκριτὴς αὐτοῦ τῷ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ αἰτοῦ ἐμελλε πιθανῶς νὰ ἐκπέσῃ, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποστείλῃ τὸ φορτίον τὸ ταχύτερον· ἐνεκα τούτου ὁ ἔμπορος ἤτο ἀνήσυχος καὶ εἶχεν ἀνθρώπους ἐτοιμοὺς νὰ παραλάβωσι τὸν αἶτον εὐθὺς ἀφοῦ ἔφθανε καὶ νὰ τὸν φορτώσωσι εἰς τὸ πλοῖόν του.

Ἐπὶ τέλους ὁ αἶτος ἔφθασεν, ἀλλ' ἔτυχε νὰ ἦναι τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἑορτὴ. Τὴν προηγουμένην νύκτα, ὁ ἔμπορος μετέβη πρὸς τὸν ἐπιστάτην αὐτοῦ καὶ εἶπε· «Πρέπει νὰ ἔχετε τοὺς ἐργάτας ἐτοιμοὺς αὔριον, διότι ἐὰν σταλῇ ὁ αἶτος ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν θὰ κερδήσωμεν 20 χιλιάδας ταλλήρων, ἐξ ὧν αἱ πέντε θὰ ἦναι ἰδικαί σας.» Ὁ ἐπιστάτης εἶπεν, ὅτι θὰ προσπαθήσῃ. Ὁμιλήσῃ δὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ πάντες ὑπεσχεθήσαν, ὅτι θὰ ἀφίξουν κατὰ μέρος τὴν ἑορτήν. Ἀλλὰ τί συνέβη; Τὴν ἐπομένην ἡμέραν θ

αἶτος ἔφθασε, καὶ οὕτε εἰς εὐρέθη νὰ παραλάβῃ αὐτόν. Κανεὶς δὲν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του! Ὁ ἔμπορος εὐρίσκειτο διὰ τοῦτο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ. Ἦτο ὅμως καλὸς χριστιανὸς καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν συνδράμῃ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Μόλις δ' ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν τοῦ καὶ ἀμέσως ἤκουσε νὰ κτυποῦν εἰς τὴν θύραν του. «Ἐἰσέλθε,» εἶπε· καὶ νέος τις παρουσιάσθη, εἰς αὐτόν. Τὰ εὐδόμενά του ἦσαν πτωχικά, ἀλλὰ καθαρὰ καὶ ἐπιμελῶς ἐμβαλασμένα. Εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του διέκρινε τις σταθερὸν καὶ ὀριστικὸν βλέμμα, τὸ ὅποιον εἶλεγε, «Ἐκείνη, τὸ ὅποιον ἐπιχειρῶ, καὶ τὸ πράττω.»

«Ἀκούω, κύριε,» εἶπεν ὁ νέος, ὅτι ἔχετε φορτίον αἰτοῦ, τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦναι νὰ ἐπιβιβάσῃτε εἰς πλοῖον.» «Μάλιστα,» ἀπήντησεν ὁ ἔμπορος.

«Λοιπὸν, Κύριε, εἶμαι ἔτοιμος νὰ πράξω τοῦτο διὰ σᾶς.»

Ὁ ἔμπορος ἠτένισεν αὐτόν μὲ ἐκπλήξιν. «Σὺ! Σὺ!» ἐφώνησε. «Καὶ πότε εἰμπορεῖς νὰ ἀρχίσῃς τὴν ἐργασίαν;»

«Μετὰ ἕν λεπτὸν, κύριε.»

«Παιδί μου,» εἶπεν ὁ ἔμπορος, «ἐὰν φορτώσῃς τὸν αἶτον τοῦτον σήμερον, θὰ σοὶ δώσω 1000 ταλλήρα.»

Πάραυτα ὁ νέος ἐξῆλθε, καὶ μετὰ ἕν λεπτὸν εἴκοσι ἄνδρες τὸν συνώδεον, οἱ ὅποιοι διὰ τὴν διεβήθησαν αὐτοῦ ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν καὶ πρὶν δόσῃ ὁ ἥλιος τὴν ἐτελείωσαν.

Τουαύτη ὑκῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐμπορικῶν σταδίου ἐνός τῶν μεγίστων ἐμπόρων τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐὰν δὲ καὶ σοὶ ἀγαπητὰ μοι παιδιὰ θέλετε νὰ εὐημερήσῃτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μὴ μνημόσθε τοὺς δεικνυροὺς, ἀλλ' ὅτι, εὐρίσκειν αἱ χεῖρές σας κάμνετε, καὶ οὕτω θὰ ἀποκτήσῃτε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην πάντων.

Ἡὼς νὰ βράσῃ τις νερόν σὲς χαρτίον!

—Λάβε τεμάχιον χάρτου καὶ τὸλξέ το ἐν εἶδει τετραγώνου, ὅπως συνήθως κάμνουν τὰ παιδιὰ· πλήρωσέ το κατόπι μὲ νερόν, καὶ κρέμασέ το διὰ κλωσῶν ἐξηρημαίνων ἀπὸ τὰ τέσσαρα ἄκρα του, διὰ τινος ράβδου ὑπερᾶνω τῆς φλογὸς λυχνίας τινὸς μετ' ὀλίγον τὸ ὕδωρ θ' ἀρχίσῃ νὰ βράσῃ, πρέπει ὅμως νὰ προσέξῃς μήπως καοῦν αἱ κλωσται καὶ τότε τὸ χάρτινον ἀγγεῖον σου θὰ πέσῃ, τὸ φῶς θὰ σβύσῃ καὶ τὸ νερόν θὰ χυθῇ!

— Ἄλλο πείραμα περιεργότερον τοῦ ἀνωτέρω εἶναι τὸ ἑξῆς: Λάβε φυσίγιον παλαιοῦ συστήματός μὲ βολήν, κένωσε τὴν κορτίδα ἐξ αὐτοῦ, ἔπειτα φέρε τὴν

βολήν ἀνωθεν λόγῳ καίοντος· ἡ φλόξ τοῦ λόγῳ θ' ἀναλύσῃ μετ' ὀλίγον τὴν μόλοδον, ἐνῶς ὁ χάρτης ὁ συνεχόμενος με' αὐτὸν θά μείνῃ ἀδλαδής.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗΝ.

Ἡ ἰδέα περὶ τῆς Πανταχοῦ παρουσίας καὶ παγγνωσίας τοῦ Θεοῦ, οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῶν Ἑθνικῶν, οὔτε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, οὔτε τὴν σημερινόν.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι θεώρουν τοὺς θεοὺς τῶν ἄς ὄντα πεπερασμένα, καὶ κατὰ τὰς γνώσεις καὶ κατὰ τὸν χῶρον, μὴ δυνάμενα νὰ γνωρίζωσι τὰ συμβαίνοντα, ἢ ν' ἀκούωσιν, ὅσαίς ἀπουσίαζον ἀπὸ τῶν οὐρανίων αὐτῶν οἰκημάτων, ἢ ἐκοιμῶντο, ἢ ἦσαν ἐνησχολημένοι εἰς συνομιλίαν ἢ ἄλλην τινὰ ἐνασχόλησιν.

Ὅθεν ποτὲ μὲν παρίστατο ὁ Ζεὺς ἀπατώμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἄλλοτε δὲ μὴ δυνάμενος ν' ἀκούσῃ, διότι ἀπουσίαζεν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου. κ.τ.λ.

Τὴν αὐτὴν ἰδέαν φαίνεται, ὅτι εἶχον οἱ εἰδωλόλατραι εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ προφήτη Ἡλία, καὶ διὰ τοῦτα, ὅταν οἱ Ἱερεῖς τοῦ

Βασιλ. συνήρῳσθησαν κατὰ πρόσκλησιν αὐτοῦ, ἵνα δεῖξουν διὰ θαύματος τὴν θεϊότητα τῶν θεῶν, ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐκράζον μεγαλοφώνως καὶ ἔκοπτον τὸ σῶμα τῶν διὰ μαχαίρων, ἐλπίζοντες διὰ τούτων νὰ εἰσακουσθῶσι καὶ οὕτω νὰ κατέλθῃ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, ἵνα κατακάσῃ τὸν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ βῶν· τούτω ἕνεκα ὁ προφήτης Ἡλίας περιπαίζων αὐτοὺς ἔλεγεν, «Ἐπικαλεῖσθε μεγαλοφώνως, διότι θεὸς εἶναι, ἢ συνομιλεῖ, ἢ ἀσχολεῖται, ἢ εἶναι εἰς ὀδοποιρίαν, ἢ ἴσως κοιμᾶται καὶ θέλει ἐξυπνήσει.» (Α'. Βασιλ. ιη'. 27.)

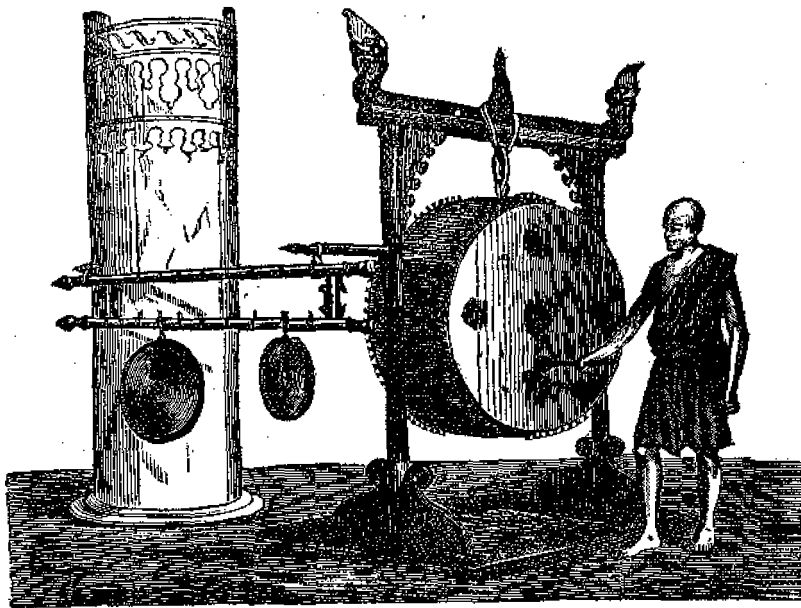
Τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἔχουν περὶ τῶν θεῶν τῶν καὶ οἱ Κινέζοι καὶ διὰ τοῦτο νομίζουν, ὅτι πρέπει νὰ κάμουν καὶ τι διὰ νὰ σῶρουν πρὸς ἑαυτοὺς τὴν προσοχὴν τῶν,

ὅσαίς προσεῦχονται πρὸς αὐτοὺς. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτου ποτὲ μὲν μεταχειρίζονται κώδινας, ἄλλοτε δὲ τύμπαν· καὶ ἄλλοτε ἄλλα μέσα. Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἐν τοιοῦτον τύμπανον, δι' οὗ καλεῖται ἢ προσοχὴ τῶν θεῶν εἰς τὰς προσφερομένας ὑπὸ τῶν πιστῶν πρὸς αὐτοὺς δεήσεις!

Πόσον ταπεινοὶ καὶ ποταποὶ καὶ ἀνάξιοι σεβασμοῦ παρὰ λογικῶν πλασμάτων εἶναι οἱ τοιοῦτοι θεοὶ τῶν ἔθνικῶν! καὶ ὅμως ἑκατομμύρια καλλὰ εἰσέτα λατρεύον τοιαύτας θεότητας! Πόσον δ' ἐργνώμονες πρέπει νὰ ἦμεθα ἡμεῖς εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, διὰ τῆς ὁποίας μαθαίνομεν τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν καὶ τῶν ὁμοίων μας σχέσεων καὶ ὑποχρεώσεων! καὶ πόσον πρέπει νὰ τιμῶμεν

μελετώμεν καὶ ὑπακούωμεν τὴν Βίβλον τοῦ ταύτην!

ἌΜηχανή τις ποροβολιστικὴ ἐφευρέθη ἐσχάτως, ἡ ὁποία δύναται νὰ ρίψῃ 12,828 βολὰς ἀνὰ πᾶν λεπτόν τῆς ὥρας! καὶ ὅμως τὴν μηχανὴν ταύτην λαβῶν ἐβελτίωσεν ὁ ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Δόκτωρ Μακκίν, καὶ τώρα



Προσκλητήριον τῶν θεῶν τύμπανον.

δύνανται νὰ ριφθῶσι δι' αὐτῆς 15,000 βολαὶ κατὰ λεπτόν! Ὁ αὐτὸς κύριος κατασκευάζει τηλεβόλα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ριφθῶν 600 βολὰς κατὰ λεπτόν! Ἄπαντα δὲ τὰ ὅπλα ταῦτα ἀνέγραψεν Εἰρηνοποιός!!

— Οἱ κλέπται δὲν γίνονται τοιοῦτοι διὰ μιᾶς ἀλλὰ κατὰ μικρὸν. Ἐδ παιδίον ἢ τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον κλέπτει σήμερον μὲν πεντάραν, μετὰ δέκα ἔτη ἠμπορεῖ νὰ ληστώσῃ ἐν ἐμπορικῶν κατὰστάσει, ἡμίαν τρέπεσιν, καὶ ν' ἀποβάνῃ ἐν τῇ φυλακῇ. Λοιπὸν, τέκνα μου, ἐνθυμεῖσθε τοῦτο καὶ ποτὲ μὴ πάρτετε πράγματα ἀνήχοντα εἰς ἄλλους.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Δημοπρωσία γυναικῶν.

Κατ' ἀρχαιοτάτην συνήθειαν οἱ ἐν Τρανσυλβανίᾳ Ῥουμῶνοι πωλοῦσι τὰς ἐν ὥρᾳ γάμου θυγατέρας αὐτῶν ἐπὶ δημοσίας πανηγύρεως. Τὸ παρελθὸν ἐπὶ τῇ πανηγυρίᾳ ἐτελέσθη περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου ἐν Καλλιτάσῃ, ἔπου πολὺ ἦτο τὸ πανταχόθεν συνελθὸν πλῆθος. Οἱ πατέρες φέρουσι μετ' ἑαυτῶν τὰς θυγατέρας των, ἕνα δὲ καὶ ὅλην τὴν προίκα ἐπὶ ἄμαξων, καὶ δευφθιάσωσι εἰς τὸν τόπον τῆς πανηγύρεως, ἀναφωνοῦσι μεγαλοφώνως τὰ ἑξῆς: «Ἐχω θυγατέρα διὰ γάμον. Τίς ἔχει υἱὸν ἐπιθυμοῦντα νὰ νυμφευθῆ; Ὁ γαμβρὸς παρουσιάζεται καὶ ἡ διαπραγματεύσις γίνεται ἐντὸς ὀλίγου!

— Ἰπελογίσθη, ὅτι εἷς ἀνθρωπος ἔμειλε κατὰ μέσον ἔρον τρεῖς ὥρας καθ' ἡμέραν, ἐκφέρει δὲ καθ' ἕκαστον λεπτόν 100 λέξεις, πληρούσας 19 σελίδας εἰς ὄρθρον καθ' ὥραν, αἱ ὅποιαι ἀπαρτίζονται 32 τόμους κατ' ἔτος!!! Ἐννοεῖστέον ὅμως, ὅτι θ' ὑπολογισμὸς οὗτος δὲν ἐφαρμόζεται οὔτε εἰς τὰς γυναῖκας, οὔτε, εἰς τοὺς δικηγόρους!!

Μήνηρ ναυαρίζουσα τὸ τέκνον τῆς.

Δόσε μου χίμα τὰ φτερά νὰ στρώσω τοῦ παιδιοῦ μου
Καὶ τῇ φτεροῦγᾶ σου ἀετὲ ν' ἀπλώσω τ' ἀγροῦμό μου.
Κ' ἐλ' ἀηδονάκι μου καὶ σὺ σὲ κούνη νὰ καθίσῃς
Μὲ τῇ γλυκιά σου ἰτὴ φωνῇ νὰ μοῦ τὸ ναυαρίσῃς.
Καὶ σὰν τὸ δῆς τὰ μάτια του πῶς θὲ νὰ μισοκλείσῃ,
Τὸν ἔπου τρέχα φώναζε νὰ μοῦ τὸ σεργανίσῃ.
Καὶ σὺ ποῦ ἔξερεις νὰ πετᾷς στὰ γλασσεῖα, στὰ κρίνα,
Γιὰ ὅσε το παραγγελιά, πουλάκι μου, κ' ἐμύηγα
Νὰ πάρῃ τὸ παιδάκι μου νὰ μοῦ τὸ περπατήσῃ,
Μὲ τοῦ Μαρκοῦ ταῖς μυρωδιὰς νὰ τὸ καταστολήσῃ
Καὶ ὅσο δρόμο περπατεῖ, ἄλλο νὰ μὴ τοῦ κἀνῃ.
Παρὰ νὰ γλυκοτραγουδῇ καὶ νὰ τοῦ λέγῃ, νά νει!
Τὰ βόδα νὰ ἔχῃ ἀμορφοῖα γιὰ νῆσθι του τὰ κρίνα,
Παιγνίδι στὰ χερράκια του τῇ δάφνῃ, τῇ μυρσίνα.
"Ἄς μοῦ τὸ πάη στὰ νερά, ποῦ παίζουν τὰ φαράκια,
"Ἄς μοῦ τὸ πάη στὰ δένδρα, ποῦ τραγουδοῦν πουλάκια,
Καὶ ὅσο δρόμο περπατεῖ ἄλλο νὰ μὴ τοῦ κἀνῃ
Παρὰ νὰ γλυκοτραγουδῇ, νὰ λέγῃ, νά νει! νά νει!
Καὶ σὰν τὸ δῆ καὶ κουρασθῇ, ν' ἀπλώσῃ τὰ φτερά του
Καὶ νὰ τὸ φέρῃ γελαστὸ ὀπίσω σὲ τὴ μαμά του.
Γιατὶ πολὺ κ' ἐβόηκε λιγάκι νὰ τοῦ κἀνῃ
Μὰζὺ μὲ τὸ φιλάκι τῆς κ' ἐκίνη νά νει! νά νει! (Μέντωρ.)

Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Συνίσταται ἐκ τεσσάρων λέξεων, ὧν ἡ πρώτη εἶναι τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν τριῶν εὐσεβῶν νέων τῶν μνημονευομένων ἐν τῇ Γραφῇ, τὸ δεύτερον βασιλέως τινὸς τῶν Ἰουδαίων αἰμοβόρου θανατωθείσης ἐξωθεν τοῦ καοῦ, τὸ τρίτον διασημοῦ στρατηγῶ τοῦ αὐτῶν καὶ τὸ τέταρτον γυναικὸς ἐνὸς τῶν πρώτων πατριαρχῶν.

Τῶν λέξεων τούτων τὰ μὲν ἄρχικά γράμματα ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα γυναικὸς, ἐξ ἧς καταγέται φυλὴ, τῆς ὁποίας αἱ χεῖρες ἐστάθησαν ἀεὶ ποτε ἐναντίον πάντων καὶ τανάπαυτον, τὰ δὲ τελευτικά τὸ ὄνομα γυναικὸς, ἐξ ἧς ἐγεννήθη τὸ τέκνον τῆς ἐπαγγελίας. Ποῖα τὰ ὄνόματα ὄλων τούτων;

Μήνηρ μ.ν.

Μὴ σὺλλαβὴ μ' ἀποτελεῖ μὲ γράμματ' ὅμως τρία
Μὲ ἔχετε εἰς τὸ σῶμά σου· πρὸς τί ἡ ἀπορία;
Ἰὰς χεῖρας εἰς τὴν κεφαλὴν θέσον, ὦ φίλτατέ μοι,
καὶ ἂν μὲ εὖρῃς, τί εἶμι καὶ ποῦ εἶμι εἰπέ μοι.
Πλὴν φίλε· δυσκολεύεσαι;
Τὴν κεφαλὴ μ' ἀφαίρεσε,
Κ' εἰς τοὺς πηλοὺς θά μὲ εὖρῃς
Χωρὶς πλέον νὰ ἀπορῃς. Π. Κ. Α.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Νοεμβρίου Γρίφου.

Στατήρ - Ἀστήρ—

'Αστήρ Οὐράνιος—'Αστήρ Ἀνατολῆς, ἐφημερίς.

Λύσις τοῦ δινύματος τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου.

Τὸ γράμμα Δ.

'Αθηνῶν I. X. Βουλόδημος, Μαρϊάνθη Δρακονταεῖδῃ, Ἀρ. X. Ματαράγκας, Ἀλεξ. Α. Δουρούτης, Κωνστ. Δ. Ζέγγελος, Κ. I. Μαζαράκης, Ἐμμ. Ἰωαννίδης, Γ. Παπαζαφειρόπουλος Νάξου, Ἀνδρονίκη Βάτιερ. Μεσολογγίου, Γ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος Λεβαθείας, I. Ν. Εὐρπαιός, Ναυπλίου, Α. Σωτηριάδης, Δ. Στάης.

Λύσις τῆς ἐν τῷ ἰδίῳ φύλλῳ ἀκροστιχίδος

'Ἰησοῦς

'Αθηνῶν, Γ. Παπαζαφειρόπουλος, Ἐμμ. Ἰωαννίδης, Κωνστ. Δ. Ζέγγελος, Βασίλειος Γ. Ἀριστέως, Ἀλεξ. Α. Δουρούτης, Κ. I. Μαζαράκης, I. X. Βουλόδημος, Μαρϊάνθη Δρακονταεῖδῃ, Λευσίας, Ἐλένη Νκούμ. Νάξου, Ἀνδρονίκη Βάτιερ. Μεσολογγίου, Γ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος. Ναυπλίου, Α. Σωτηριάδης, Δ. Στάης.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1. Ποῖος ἐγκαινίωσε τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος;
- 2. Ποῖος ἀφῆκεσε τὰς χρυσὰς ἀσπίδας ἀπ' αὐτῶν;
- 3. Ποῖος τὸν κατέστρεψε, καὶ πότε;

Εὐεῦθε καὶ ἐσθλαίσεις

Κατ' ἐσθλαίαισι οἰουδήποτε εἴδους δὲν εἶναι δεκτὰ παρὰ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων καὶ Ἀστέρους τῆς Ἀνατολῆς.

— Ὅστις κάμει πέντε συνδρομητὰς εἰς τὸν Ἀστέρα ἢ 20 εἰς τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων λαμβάνει ἐν φύλλον τοῦ Ἀστέρους δωρεὰν ἐπὶ ἓν ἔτος.

— Ὅστις κάμει πέντε συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων λαμβάνει ἐν φύλλον δωρεὰν—εἰκοσιεὶ ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν δίδονται εἰς τὸν ὅστις κάμει περισσότερους τῶν πέντε εἰς αὐτὴν ἢ εἰς τὸν Ἀστέρα.

— Περαιελοῦνται οἱ συνδρομητὰς νὰ γράφωσι τὰ ὄνόματά των καθαρά, διότι πολλάκις δὲν ἀναγινώσκονται.

— Ἐφῆμερις ὄλων τῶν παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρὰ τῇ Διευθύνσει.

— Ἀεὶ λύσεις τῶν ἱερογραφικῶν ἐρωτήσεων στέλλονται εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.